

Apocalipsa lui Iisus Hristos - Numărul cincisprezece

Pecetea a șaptea și despecetluirea adevărului profetic

Jeff Pippenger

2023-11-13

Și când a deschis pecetea a șaptea, s-a făcut tăcere în cer cam de o jumătate de ceas. Și am văzut pe cei șapte îngeri care stăteau înaintea lui Dumnezeu; și li s-au dat șapte trâmbițe. Și un alt înger a venit și a stat la altar, având o cădelniță de aur; și i s-a dat multă tămâie, ca s-o aducă, împreună cu rugăciunile tuturor sfinților, pe altarul de aur care era înaintea tronului. Și fumul tămâiei, care se ridica împreună cu rugăciunile sfinților, s-a înălțat înaintea lui Dumnezeu din mâna îngerului. Și îngerul a luat cădelnița și a umplut-o cu foc de pe altar, și l-a aruncat pe pământ; și au fost glasuri, și tunete, și fulgere, și un cutremur de pământ. Apocalipsa 8:1-5.

Ne referim la revărsarea focului sfânt din sanctuarul ceresc, în perioada în care Statele Unite vor face să coboare foc nesfânt din primul cer. Descoperirea a ceea ce au rostit cele șapte tunete în Apocalipsa, capitolul zece, trebuia să fie pecetluită până chiar înainte de închiderea timpului de probă. Timpul de probă este, de asemenea, reprezentat ca fiind pe punctul de a se închide când se deschide a șaptea pecete.

Și mi-a zis: Nu pecetlui cuvintele profeției acestei cărți; căci vremea este aproape. Cel ce este nedrept, să fie nedrept și mai departe; și cel ce este întinat, să fie întinat și mai departe; și cel ce este drept, să fie drept și mai departe; și cel ce este sfânt, să fie sfânt și mai departe. Apocalipsa 22:10, 11.

Deschiderea celei de-a șaptea peceți are loc în timp ce cei șapte îngeri se pregătesc să sune.

Și cei șapte îngeri care aveau cele șapte trâmbițe s-au pregătit să sune din trâmbițe. Apocalipsa 8:6.

Când se închide timpul de probă, „nimeni nu poate să intre în templu”, căci mijlocirea lui Hristos pentru păcatele oamenilor s-a încheiat. Timpul de probă s-a închis, iar celor șapte îngeri li se poruncește să verse potirele mâniei lui Dumnezeu.

Și templul s-a umplut de fum din slava lui Dumnezeu și din puterea Lui; și nimeni nu putea să intre în templu, până când s-au împlinit cele șapte urgii ale celor șapte îngeri. Și am auzit un glas puternic din templu, care zicea celor șapte îngeri: Duceți-vă și vărsați pe pământ potirele mâniei lui Dumnezeu. Apocalipsa 15:8, 16:1.

Nu există niciun indiciu că cei șapte îngeri care sună din cele șapte trâmbițe în capitolele nouă până la unsprezece din Apocalipsă sunt diferiți de cei șapte îngeri care varsă cele șapte plăgi de pe urmă. Dimpotrivă, caracteristicile profetice ale judecăților reprezentate de cele șapte trâmbițe sunt paralele, în ceea ce privește locul și efectele, cu cele ale celor șapte potire ale mâniei lui Dumnezeu

din capitolul șaisprezece. Ca o legătură mai directă, judecățile trâmbițelor sunt numite în mod direct plăgi.

Iar ceilalți oameni, care nu fuseseră uciși de aceste plăgi, totuși nu s-au pocăit de lucrările mâinilor lor, ca să nu se mai închine demonilor și idolilor de aur, de argint, de aramă, de piatră și de lemn, care nici nu pot vedea, nici auzi, nici umbla. Apocalipsa 9:20.

Deschiderea celei de-a șaptea peceti este în mod deliberat încadrată în contextul apropierei închiderii timpului de har. A șaptea pecete reprezintă o a doua mărturie a celor "rostite" de cele șapte tunete, pe care lui Ioan și, de asemenea, lui Pavel li s-a interzis să le scrie.

Și a strigat cu glas puternic, cum răcnește un leu; și, când a strigat, cele șapte tunete și-au rostit glasurile. Iar când cele șapte tunete și-au rostit glasurile, eram gata să scriu; și am auzit un glas din cer zicându-mi: Pecetluiește cele pe care le-au rostit cele șapte tunete și nu le scrie. Apocalipsa 10:3, 4.

Ceea ce au „rostit” cele șapte tunete a fost pecetluit, iar în capitolul douăzeci și doi, profeția care fusese pecetluită în cartea Apocalipsei urma să fie despecetluită și, ca și în cazul celei de-a șaptea peceti, urma să fie despecetluită chiar înainte de închiderea timpului de probă.

Sora White arată că pecetluirea a ceea ce au „rostit” cele șapte tunete reprezenta aceeași lucrare a Leului din seminția lui Iuda ca atunci când El i-a poruncit lui Daniel să-și pecetluiască cartea până la vremea sfârșitului. Cărțile lui Daniel și Apocalipsa sunt aceeași carte, iar în Apocalipsă Isus este reprezentat ca Leul din seminția lui Iuda, atunci când El despecetluiește cartea care fusese pecetluită cu șapte peceti; așadar, Leul din seminția lui Iuda este Cel care i-a poruncit și lui Daniel să-și pecetluiască cartea până la vremea sfârșitului. Leul din seminția lui Iuda este Acela care pecetluiește și despecetluiește Cuvântul Său, căci El este Cuvântul.

„După ce aceste șapte tunete și-au rostit glasurile, i se dă lui Ioan porunca, așa cum i s-a dat lui Daniel, cu privire la cârticică: «Pecetluiește acele lucruri pe care le-au rostit cele șapte tunete.»” Comentariul biblic al Adventiștilor de Ziua a Șaptea, volumul 7, 971.

Dovezile interne din cărțile lui Daniel și Apocalipsa arată că desigilarea celei de-a șaptea peceti constituie o a doua mărturie cu privire la desigilarea a ceea ce au rostit cele șapte tunete. Atât desigilarea cărții lui Daniel, cât și desigilarea cărții pecetluite cu șapte peceti arată că adevărurile care sunt revelate atunci când un mesaj profetic este desigilat au un caracter progresiv. De aceea, cartea lui Daniel o identifică drept o creștere a cunoașterii, iar cartea Apocalipsei o înfățișează ca pe înlăturarea pe rând a pecetilor.

Este o lumină care devine din ce în ce mai strălucitoare până la ziua desăvârșită.

Dar calea celor dreți este ca lumina strălucitoare, care strălucește tot mai mult până la ziua desăvârșită. Proverbe 4:18.

Când „adevărul” este dezpecetluit, el este progresiv.

Dacă pentru vechiul popor al lui Dumnezeu era necesar să-și aducă adesea aminte de căile Lui cu ei, în îndurare și în judecată, în sfat și în mustrare, la fel de important este ca noi să

contemplăm adevărurile încredințate nouă în Cuvântul Său—adevăruri care, dacă sunt luate în seamă, ne vor conduce la smerenie, la supunere și la ascultare de Dumnezeu. Noi trebuie să fim sfințiți prin adevăr. Cuvântul lui Dumnezeu prezintă adevăruri speciale pentru fiecare veac. Căile lui Dumnezeu cu poporul Său în trecut ar trebui să primească din partea noastră o atenție deosebită. Ar trebui să învățăm lecțiile pe care ele sunt rânduite să ni le predea. Dar nu trebuie să ne mulțumim cu acestea. Dumnezeu Își conduce poporul înainte, pas cu pas. Adevărul este progresiv. Căutătorul stăruitor va primi neconținut lumină din cer. „Ce este adevărul?” aceasta ar trebui să fie neîncetat întrebarea noastră. Signs of the Times, 26 mai 1881.

La sfârșitul lunii iulie 2023, Apocalipsa lui Iisus Hristos a început să fie despecetluită.

La fel ca în cazul celei de-a șaptea pecete și al rostirilor celor șapte tunete, Descoperirea lui Isus Hristos este despecetluită chiar înainte de închiderea timpului de probă. Ea oferă un al treilea martor al aceluiași mesaj, reprezentat de despecetluirea celei de-a șaptea pecete și de cele șapte tunete. Aceste trei reprezentări din cartea Apocalipsei sunt trei martori care, împreună, alcătuiesc mesajul Descoperirii lui Isus Hristos. Despecetluirea acestor trei martori este progresivă. Efectele ei sunt, de asemenea, progresive.

Ascultarea de legea lui Dumnezeu este sfințire. Sunt mulți care au idei eronate cu privire la această lucrare în suflet, însă Isus S-a rugat ca ucenicii Săi să fie sfințiți prin adevăr și a adăugat: „Cuvântul Tău este adevărul” (Ioan 17:17). Sfințirea nu este o lucrare instantanee, ci una progresivă, întrucât ascultarea este continuă. Atâta vreme cât Satana ne va asalta cu ispitele lui, lupta pentru cucerirea de sine va trebui purtată din nou și din nou; însă, prin ascultare, adevărul va sfinți sufletul. Cei care sunt credincioși adevărului vor birui, prin meritele Lui Hristos, orice slăbiciune de caracter care i-a făcut să fie modelați de fiecare împrejurare schimbătoare a vieții. Credință și Fapte, 85.

Dezvoltarea progresivă a înțelegerii Apocalipsei lui Isus Hristos a început să fie publicată la sfârșitul lunii iulie 2023. Procesul de înțelegere a adevărilor care au început să fie publicate atunci a început la scurt timp după 18 iulie 2020.

Adevărul identificat în mesajul ruperii celei de-a șaptea pecetei vizează jalonul Strigătului de la miezul nopții. Strigătul de la miezul nopții din istoria millerită a fost o dezvoltare progresivă a adevărului, iar acest fapt poate fi demonstrat printr-o trecere în revistă istorică a lucrării lui Samuel Snow. Isus ilustrează mișcarea îngerului al treilea prin mișcarea îngerului întâi, căci El ilustrează întotdeauna sfârșitul prin început.

Adevărurile care se unesc pentru a forma solia Strigătului de la miezul nopții sunt o înțelegere a cine este Dumnezeu și a modului în care caracterul Său este reprezentat în Cuvântul Său. Acele adevăruri includ o descriere foarte detaliată a procesului istoric pe care îl vor împlini cei care, în cele din urmă, vor proclama solia Strigătului de la miezul nopții. Istoria ascunsă a celor șapte tunete este cea care identifică acel proces istoric. A șaptea pecete face parte din acel proces istoric detaliat, dar revelația ei este îndreptată către perioada care începe când solia Strigătului de la miezul nopții este definitivată, marcând astfel momentul când este înfăptuită pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii. Înlăturarea progresivă a celei de-a șaptea pecete începe când solia

Strigătului de la miezul nopții este pe deplin dezvoltată, așa cum este ilustrat de adunarea de tabără de la Exeter, în vara anului 1844. Aceste articole constituie invitația personală adresată dumneavoastră de a veni la adunarea de tabără de la Exeter.

Când este deschisă a șaptea pecete, focul de pe altar este aruncat pe pământ și au loc „glasuri, tunete, fulgere și un cutremur”. Un „glas” reprezintă o trâmbiță.

Strigă în gura mare, nu te opri; înalță-ți glasul ca o trâmbiță și arată poporului Meu călcarea lui de lege și casei lui Iacov păcatele ei. Isaia 58:1.

Glasul unei trâmbițe indică un mesaj care avertizează asupra unei judecăți iminente. Când Isaia poruncește poporului lui Dumnezeu să-și înalțe glasul ca o trâmbiță, ei trebuie să "strige" cu glas tare. Mesajul Strigătului de la miezul nopții este desigilat chiar înaintea ceasului cutremurului legii duminicale. Mesajul Strigătului de la miezul nopții, care este desigilat chiar înaintea legii duminicale ce urmează curând, este mesajul care se amplifică într-un strigăt puternic. Când Isaia spune: "Strigați cu glas tare", el face trimitere la strigătul puternic al celui de-al treilea înger, care, ca a doua voce, se alătură mesajului Strigătului de la miezul nopții. Mesajul puternic al Strigătului de la miezul nopții este un avertisment cu privire la a șaptea trâmbiță, care este al treilea vai. Poporul lui Dumnezeu trebuie să înțeleagă că, atunci când acel mesaj de trâmbiță răsună, ei se află în clipele finale ale timpului lor de probă. Prin urmare, porunca lui Isaia este un avertisment de a se pregăti pentru închiderea timpului de probă, un avertisment că judecata trâmbiței celui de-al treilea vai al Islamului este pe punctul de a lovi Statele Unite pentru respingerea Sabatului lui Dumnezeu. La legea duminicală, Strigătul de la miezul nopții, care este cea dintâi dintre cele două "voci" din Apocalipsa capitolul optsprezece, se amplifică într-un strigăt puternic, pe măsură ce ceilalți copii ai lui Dumnezeu, care sunt încă în Babilon, sunt chemați să iasă.

„Adevărul pentru acest timp — solia celui de-al treilea înger — trebuie proclamat cu glas tare, adică cu o putere crescândă, pe măsură ce ne apropiem de marea încercare finală.” Materialele din 1888, 710.

„Puterea în creștere” a „strigătului cel tare” al celui de-al treilea înger a fost preînchipuită la Sinai, când Cele Zece Porunci au fost proclamate de însuși Iehova. Trâmbița, în acea istorie, și-a sporit puterea pe măsură ce muntele se cutremura și se transforma în fum. Frica a fost atât de mare, încât chiar și Moise s-a cutremurat foarte mult. Atunci poporul și-a înălțat „glasurile” de teamă, cerând ca „glasul” lui Dumnezeu să înceteze a mai răsună.

Și sunetul unei trâmbițe și glasul cuvintelor; glas pe care cei ce l-au auzit au implorat să nu li se mai rostească niciun cuvânt: (căci nu puteau îndura ceea ce fusese poruncit: „Chiar dacă un dobitoc s-ar atinge de munte, să fie ucis cu pietre sau străpuns cu sulița”; și atât de înfricoșătoare era priveliștea, încât Moise a zis: „Mă tem nespus și tremur”). Evrei 12:19-21.

"Glasul" pe care "ei" l-au "auzit" reprezintă "glasul" mesajului de avertizare al celui de-al treilea înger. Într-o angoasă înfricoșătoare, au răspuns cu propriile lor "glasuri". Glasurile în cadrul legii duminicale sunt de asemenea reprezentate de fecioarele neînțelepte care cer untdelemn, iar glasurile fecioarelor înțelepte le spun să meargă și să-și cumpere pentru ele însele. La încheierea timpului de probă al omenirii, "glasurile" celor care recunosc că sunt pierduți, asemenea

fecioarelor adventiste neînțelepte la legea duminicală, strigă ca stâncile și munții să cadă peste ei. Legea duminicală este prefigurată prin darea Legii pe Muntele Sinai.

La minunatele manifestări ale puterii divine din acea ocazie solemnă – sunetele misterioase ale trâmbiței, crescând tot mai puternice și mai înspăimântătoare, bubuiturile tunetelor răsunând de pe fiecare versant al muntelui, străfulgerarea luminând culmile aspre și solemne, iar pe vârful Sinaiului, în mijlocul norului, furtunii și întunericului gros, slava lui Dumnezeu ca un foc mistuitor – la aceste semne ale prezenței lui Iehova, inimile lui Israel au slăbit de frică, și întreaga adunare «a stat departe». Chiar și Moise a exclamat: «Mă tem nespus și tremur». Atunci, deasupra elementelor învrăjbite, s-a auzit glasul lui Iehova, rostind cele zece precepte ale Legii Sale.

Când marea oglindă a lui Dumnezeu a descoperit poporului lui Israel adevărata lor stare, sufletele lor au fost copleșite de groază. Înfricoșătoarea putere a rostirilor lui Dumnezeu părea mai mult decât puteau îndura trupurile lor tremurânde. L-au rugat pe Moise: „Vorbește tu cu noi și vom asculta; dar să nu ne vorbească Dumnezeu, ca nu cumva să murim.” Când marea regulă a dreptății lui Dumnezeu le-a fost pusă înaintea, au înțeles, ca niciodată până atunci, caracterul ofensator al păcatului și propria lor vinovăție, înaintea unui Dumnezeu curat și sfânt. Signs of the Times, 3 martie 1881.

Când focul de pe altar este aruncat pe pământ, sunt „glasuri, tunete, fulgere și un cutremur”. „Tunetele și fulgerele” sunt simboluri ale judecăților lui Dumnezeu. La legea duminicală, Statele Unite își vor fi umplut pe deplin „paharul nelegiurii”, iar „apostazia națională va fi urmată de ruină națională”. „Paharul nelegiurii” se umple în a patra generație, căci ambele coarne ale fiarei care se ridică din pământ parcurg patru generații de răzvrătire în escaladare. Legea duminicală marchează punctul în care judecățile lui Dumnezeu, reprezentate prin „tunete și fulgere”, sunt aduse, iar ele sunt aduse asupra celei de-a patra generații.

Despre Amoriți Domnul a zis: "În al patrulea neam ei se vor întoarce aici, căci nelegiuirea Amoriților nu este încă deplină." Deși acest neam se remarcă prin idolatria și stricăciunea sa, încă nu-și umpluse paharul nelegiurii, iar Dumnezeu nu avea să dea poruncă pentru nimicirea lui cu desăvârșire. Poporul trebuia să vadă puterea divină manifestată într-un chip vădit, pentru ca să rămână fără cuvânt de apărare. Creatorul plin de compasiune era dispus să îndure nelegiuirea lor până la al patrulea neam. Atunci, dacă nu se vedea nicio schimbare în bine, judecățile Lui aveau să se abată asupra lor.

„Cu o exactitate fără greș, Cel Infinit încă ține socoteala tuturor neamurilor. Câtă vreme mila Sa este oferită prin chemări la pocăință, această socoteală va rămâne deschisă; dar când cifrele ating un anumit total pe care Dumnezeu l-a stabilit, începe lucrarea mâniei Sale. Socoteala este închisă. Răbdarea divină încetează. Nu se mai invocă mila în favoarea lor.” Mărturii, volumul 5, 208.

Sora White identifică judecățile care încep odată cu legea duminicală drept „judecățile nimicitoare ale lui Dumnezeu”. Ea învață că este prea târziu pentru adventiștii laodiceeni neînțelepți, care avuseseră ocazia să se pregătească pentru criza de la miezul nopții, dar refuzaseră să o facă. Acea perioadă de judecăți nimicitoare pentru fecioarele neînțelepte este „un timp de îndurare” pentru cei

care nu auziseră încă adevărul.

„O, de-ar cunoaște poporul vremea cercetării lui! Sunt mulți care încă n-au auzit adevărul de încercare pentru acest timp. Sunt mulți cu care Duhul lui Dumnezeu Se luptă. Vremea judecăților nimicitoare ale lui Dumnezeu este vremea îndurării pentru cei care n-au avut prilejul să învețe ce este adevărul. Cu duioșie îi va privi Domnul. Inima Lui plină de îndurare este mișcată; Mâna Lui este încă întinsă ca să mântuiască, pe când ușa este închisă pentru cei ce n-au voit să intre.” Mărturii, volumul 9, 97.

Când se deschide pecetea a șaptea, sunt „glasuri, tunete, fulgere și un cutremur”. „Ceasul” în care „cutremurul” din Apocalipsa 11 a cunoscut prima împlinire a fost Revoluția Franceză, iar împlinirea desăvârșită a aceluși „ceas” este „cutremurul” fiarei din „pământ”, odată cu legea duminicală care vine în curând. În acel „ceas”, pecetea a șaptea se deschide pe deplin. Crucea tipifică legea duminicală și la cruce a fost un mare cutremur.

Iisus, după ce a strigat iarăși cu glas mare, și-a dat duhul. Și, iată, catapeteasma templului s-a rupt în două, de sus până jos; și pământul s-a cutremurat, și stâncile s-au despicat. Matei 25:51.

La cruce, o împărăție satanică a fost răsturnată, așa cum va fi răsturnată și odată cu legea duminicală.

„Hristos nu Și-a dat viața până când nu a dus la îndeplinire lucrarea pentru care venise, iar cu suflarea Sa de pe urmă a strigat: ‘S-a isprăvit.’ Ioan 19:30. Lupta fusese câștigată. Dreapta Lui și brațul Lui cel sfânt I-au adus biruința. Ca un Biruitor, Și-a înălțat stindardul pe înălțimile veșnice. Nu era, oare, bucurie în mijlocul îngerilor? Întreg cerul a triumfat în biruința Mântuitorului. Satana fusese înfrânt și știa că împărăția lui era pierdută.” Dorința veacurilor, 758.

Cutremurul de la cruce este o reprezentare a „adevărului”, care este Alfa și Omega. „Adevărul” este începutul, mijlocul și sfârșitul; este cuvântul ebraic format prin unirea primei, a treisprezecea și a ultimei litere din alfabetul ebraic. A avut loc un cutremur când Hristos a murit și apoi un alt cutremur la învierea Sa. La cruce a fost un prim cutremur, apoi a urmat mormântul, iar apoi cutremurul la învierea Sa. La ambele cutremure s-au deschis morminte.

Când Isus, răstignit pe cruce, a strigat: „S-a isprăvit”, stâncile s-au despicat, pământul s-a cutremurat și unele morminte s-au deschis. Când a înviat ca biruitor asupra morții și a mormântului, în timp ce pământul se clătina și slava cerului strălucea în jurul locului sfânt, mulți dintre morții neprihăniți, ascultători de chemarea Lui, au ieșit ca martori că El înviase. Acei sfinți favorizați, înviați, au ieșit slăviți. Ei erau aleșii și sfinții din toate veacurile, de la creațiune până chiar în zilele lui Hristos. Astfel, în timp ce conducătorii iudei căutau să ascundă faptul învierii lui Hristos, Dumnezeu a ales să scoată din mormintele lor o ceată, ca să mărturisească faptul că Isus înviase și să-I declare slava. Scrieri timpurii, 184.

La primul cutremur s-au deschis morminte, iar la ultimul cutremur s-a deschis mormântul lui Hristos. În Apocalipsa, capitolul unsprezece, cei doi martori ies din mormintele lor în același ceas cu cutremurul. Cutremurul este legea duminicală, care este prefigurată de cruce. Vor fi, așadar, două învieri în ceasul legii duminicale. Cea dintâi reprezintă nașterea celor o sută patruzeci și patru

de mii, care are loc înainte ca femeia să intre în durerile nașterii; cea de-a doua are loc în timpul durerilor ei. Femeia din Apocalipsa doisprezece naște mai întâi pruncul de parte bărbătească, care are să cârmuiască toate neamurile cu un toiag de fier, fără durerile nașterii. Apoi, la legea duminicală, încep durerile ei și ea dă naștere celui de-al doilea copil. Mai întâi îl naște pe Ilie, iar la urmă îl naște pe Moise. Legea duminicală este ceasul învierii gemenilor din Apocalipsa șapte.

Când, la momentul legii duminicale, a șaptea pecete este pe deplin deschisă, în cer domnește tăcerea pentru o jumătate de ceas.

Dar Dumnezeu a suferit împreună cu Fiul Său. Îngerii au privit agonia Mântuitorului. L-au văzut pe Domnul lor încercuit de legiuni de forțe satanice, natura Sa apăsată de o cutremurătoare, tainică groază. În cer era tăcere. Nicio harpă nu a fost atinsă. Dacă muritorii ar fi putut vedea uimirea oștirii îngerești, pe când, în jale tăcută, ea privea cum Tatăl Își despărțea razele luminii, iubirii și slavei Sale de Fiul Său preaiubit, ar fi înțeles mai bine cât de ofensator este păcatul în ochii Săi. Dorul veacurilor, 693.

Prima jumătate de ceas a ceasului cutremurului reprezintă prima naștere sau învierea celor doi martori. În acea jumătate de ceas, cei doi martori sunt pecetluiți. Ei trebuie să fie pecetluiți înaintea legii duminicale, căci ei sunt stindardul care îl cheamă pe celălalt copil afară din mormânt în timpul jumătății de ceas rămase. Al doilea copil nu poate fi adus la viață decât văzând bărbați și femei cu pecetea lui Dumnezeu în timpul chinurilor crizei legii duminicale.

Lucrarea Duhului Sfânt este aceea de a convinge lumea cu privire la păcat, la neprihănire și la judecată. Lumea poate fi avertizată numai văzându-i pe cei care cred adevărul sfințiți prin adevăr, acționând potrivit unor principii înalte și sfinte, arătând, într-un sens înalt și elevat, linia de demarcație dintre cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și cei care le calcă în picioare. Sfințirea Duhului marchează deosebirea dintre cei care au pecetea lui Dumnezeu și cei care țin o zi de odihnă falsă. Când va veni testul, se va arăta limpede care este semnul fiarei. Este ținerea duminicii. Cei care, după ce au auzit adevărul, continuă să considere această zi ca fiind sfântă, poartă semnătura omului fărădelegii, care a crezut că poate schimba vremurile și legea. Bible Training School, 1 decembrie 1903.

Întâii-născuți ai femeii sunt cei o sută patruzeci și patru de mii, identificați drept pârgă în cartea Apocalipsei. Ei reprezintă semnul pe care cealaltă turmă trebuie să-l recunoască în criza și conflictul luptei în jurul legii duminicale. Acel semn este Sabatul, pe care cei o sută patruzeci și patru de mii îl păzesc în vremea când este împotriva legii să-l păzească. Sora White numește stindardul lor „steagul pătat de sânge al Prințului Emanuel”.

În viziune am văzut două armate într-un cumplit conflict. Una era condusă de stindarde purtând însemnele lumii; cealaltă era condusă de stindardul însângerat al Prințului Emanuel. Stindard după stindard era lăsat să se târască în pulbere, pe măsură ce companie după companie din armata Domnului se alătura vrăjmașului, iar seminție după seminție din rândurile vrăjmașului se unea cu poporul lui Dumnezeu care păzește poruncile. Un înger care zbura prin mijlocul cerului punea stindardul lui Emanuel în multe mâini, în timp ce un general puternic striga cu glas tare: „Așezați-vă în rând. Cei care sunt loiali poruncilor lui Dumnezeu și mărturiei lui Hristos să-și ia acum locul. Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă, și nu vă atingeți

de ce este necurat, și vă voi primi și vă voi fi Tată, iar voi Îmi veți fi fii și fiice. Să vină toți cei ce voiesc în ajutorul Domnului, în ajutorul Domnului împotriva celor puternici.” Mărturie, volumul 8, 41.

Stindardul însângerat este ceea ce cealaltă turmă a lui Dumnezeu trebuie să vadă în vremea crizei legii duminicale. Acest stindard este o lumină care se ridică, purtată de cei o sută patruzeci și patru de mii. Acel stindard este de culoare roșie, căci este un stindard însângerat. Acel stindard a fost preînchipuit în bătălia de la Ierihon, când Rahav i-a primit și i-a ocrotit pe iscoade, iar apoi și-a recunoscut supunerea față de oștirea lui Iosua, atârând la fereastra ei un fir stacojiu. Rahav îi reprezintă, în criza legii duminicale, pe al doilea-născuții lui Dumnezeu, care văd și acceptă semnul stacojiu și intră în supunere față de oștirea lui Iosua. Firul stacojiu pe care l-a folosit Rahav a fost un semn pentru oștirea lui Iosua să nu nimicească casa lui Rahav.

Rahab îi reprezintă pe aceia care încă se află în Babilon la criza legii duminicale, iar oastea lui Iosua îi reprezintă pe întâii-născuții dintre cei o sută patruzeci și patru de mii. Funia cărămidie este simbolul Sabatului lui Dumnezeu. Funia cărămidie era porunca iscoadelor, dată Rahabei, pe care ea trebuia s-o împlinească pentru a dobândi ocrotirea lui Dumnezeu.

Iată, când vom intra în țară, vei lega această funie de fir stacojiu în fereastra prin care ne-ai coborât: și îi vei aduce în casa ta pe tatăl tău, pe mama ta, pe frații tăi și toată casa tatălui tău. Iosua 2:8.

Semnul pe care cei ce încă sunt în Babilon trebuie să-l vadă este reprezentat de firul stacojiu, care este Sabatul, dar care, totodată, marchează deosebirea dintre cei doi gemeni. Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt întâiul născut dintre gemeni, căci poartă în mâinile lor stindardul însângerat al Prințului Emanuel.

Și El va înălța un stindard pentru neamuri și va strânge pe izgoniții lui Israel și va aduna pe cei împrăștiați ai lui Iuda din cele patru colțuri ale pământului. Pizma lui Efraim va înceta, iar potrivnicii lui Iuda vor fi nimiciți; Efraim nu va mai pizmui pe Iuda, și Iuda nu-l va mai asupri pe Efraim. Ci se vor avânta asupra umerilor filistenilor spre apus; împreună îi vor jefui pe cei din răsărit; își vor întinde mâna asupra Edomului și Moabului, iar fiii lui Amon li se vor supune. Isaia 11:12-14.

Geamănul întâiul-născut are semnul stacojiu, care este firul stacojiu ce însemnează pe întâiul-născut. Geamănul întâiul-născut este Zarah, iar cel de-al doilea născut este Pharez.

Și s-a întâmplat, pe când era în durerile nașterii, că, iată, în pântecul ei erau gemeni. Și s-a întâmplat, când naștea, că unul și-a scos mâna; iar moașa a prins-o și i-a legat de mână un fir stacojiu, zicând: Acesta a ieșit întâi. Dar s-a întâmplat că, pe când și-a tras mâna înapoi, iată, a ieșit fratele lui; și ea a zis: Cum ai făcut spărtură? Asupra ta să fie această spărtură! De aceea i s-a pus numele Pharez. Apoi a ieșit fratele lui, care avea firul stacojiu la mână; și i s-a pus numele Zarah. Geneza 38:27-30.

Zarah înseamnă o lumină care răsare, iar Pharez înseamnă a irumpe. Când geamănul Pharez vede lumina care răsare a semnelui firului stacojiu de pe mâna fratelui său geamăn, Zarah, el „irumpe”,

adică iese din Babilon. Recunoașterea de către Zarah a luminii care răsare a firului stacojiu indică supunerea geamănului născut la urmă față de geamănul întâi-născut.

Și vor veni de la răsărit și de la apus, de la miazănoapte și de la miazăzi, și vor șede în împărăția lui Dumnezeu. Și, iată, sunt din cei de pe urmă care vor fi cei dintâi, și sunt din cei dintâi care vor fi cei de pe urmă. Luca 13:29, 30.

Istoria ascunsă a celor șapte tunete identifică trei semne de hotar. Primul și ultimul semn de hotar sunt dezamăgiri. Perioada dintre prima dezamăgire și solia Strigării de la miezul nopții este timpul de întârziere. Începând cu Strigarea de la miezul nopții, care este al doilea semn de hotar, perioada de timp este cea a pecetluirii. Perioada care este timpul pecetluirii se încheie la ultima dezamăgire.

Istoria ascunsă a celor șapte tunete identifică trei jaloane. Primul și ultimul dintre jaloane constau în deschiderea mormintelor în timpul unui cutremur. Perioada dintre deschiderea primului mormânt și solia Strigăturii de la miezul nopții este timpul întârzierii. Începând cu Strigătul de la miezul nopții, care este al doilea jalon, perioada este timpul pecetluirii. Perioada care este timpul pecetluirii se încheie odată cu deschiderea ultimului mormânt.

Despre acești doi martori ai celor trei pași ai istoriei ascunse a celor șapte tunete se aduce, de asemenea, mărturie prin moartea și învierea lui Hristos. Prima deschidere a mormântului a fost simbolizată prin botezul lui Hristos în mormântul de apă; mormântul cel din urmă a fost crucea. Între botezul lui Hristos și cruce, Hristos Și-a proclamat solia, care prefigura Strigătul de la Miezul Nopții. El a dus la îndeplinire acea proclamare în o mie două sute șazeci de zile. După cruce, în persoana ucenicilor Săi, solia Strigăturii de la Miezul Nopții a fost repetată timp de o mie două sute șazeci de zile, până la moartea lui Ștefan.

Cei doi martori din Apocalipsa, capitolul unsprezece, au fost împuterniciți să transmită solia Strigării de la miezul nopții timp de o mie două sute șazeci de zile. Apoi au fost uciși și au zăcut pe străzi timp de o mie două sute șazeci de zile, până când au fost readuși la viață și împuterniciți.

Vom continua cercetarea acestor adevăruri în articolul următor.

Dacă nu există o convertire autentică a sufletului la Dumnezeu; dacă suflarea de viață a lui Dumnezeu nu însuflețește sufletul la viața spirituală; dacă mărturisitorii adevărului nu sunt însuflețiți de un principiu născut din cer, ei nu sunt născuți din sămânța nepieritoare, care trăiește și rămâne în veac. Dacă nu se încred în neprihănirea lui Hristos ca singurul lor temei de siguranță; dacă nu-I reproduc caracterul, nu lucrează în duhul Său, sunt goi, nu poartă haina neprihănirii Sale. Cei morți sunt adesea socotiți vii; căci aceia care își lucrează, după propriile lor idei, ceea ce numesc ei mântuire, nu-L au pe Dumnezeu lucrând în ei, ca ei să voiască și să lucreze, după buna Lui plăcere.

"Această clasă este bine reprezentată de valea oaselor uscate pe care Ezechiel a văzut-o în viziune." Review and Herald, 17 ianuarie 1893.